

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Mgr. M. Ch.**, správce konkurzní podstaty úpadce P. C., spol. s r. o., proti **žalovanému: Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2005, č. j. 12 Ca 84/2005 - 41,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se domáhá včas podanou kasační stížností přezkoumání shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“); tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatele, kterou napadal rozhodnutí orgánu I. i II. stupně v oboru zdravotního pojištění, přičemž předmětem řízení bylo uložení platby dlužného pojistného na všeobecné zdravotní pojištění (zákon č. 592/1991 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění) a z něj se odvíjejícího penále, to vše v období po prohlášení konkursu na shora označeného úpadce.

Ze správního spisu je zřejmé, že na úpadce byl dne 5. 2. 2002 prohlášen konkurs, žalovaná v důsledku kontroly provedené dne 15. 5. 2002 vyčíslila nejprve za období od data prohlášení konkursu do 31. 3. 2002, posléze do 30. 6. 2004 za období od 5. 2. 2002 do 30. 6. 2004 (výměrem ze dne 29. 11. 2004) dlužné pojistné na zdravotní pojištění ve výši

301 615 Kč, dále předepsala (výměr ze dne 29. 11. 2004) rovněž povinnost zaplatit penále ve výši 111 784 Kč. Lhůta k plnění byla v prvním případě stanovena na 15 dnů od doručení platebního výměru, v posléze uvedeném případě byla stanovena na 15 dnů od právní moci platebního výměru.

Žalobou podanou u městského soudu se žalobce (nyní stěžovatel) domáhal zrušení rozhodnutí orgánů I. i II. stupně, přičemž jeho stěžejní žalobní námitky směřovaly vůči možnosti dostat se do prodlení s placením veřejnoprávní povinnosti jakou je úhrada pojistného na zdravotní pojištění v době po prohlášení konkursu, jednak proti možnosti předepsat v důsledku opožděné či nerealizované platby penále, to vše s argumentací vztahující se k úpravě obsažené v zákoně č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, a to především k úpravě obsažené v § 31 odst. 1, podle níž pohledávky za podstatou lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení, a dále v § 33 odst. 1 písm. d) cit. zákona, podle níž z uspokojení pohledávek jsou vyloučeny mimosmluvní sankce postihující majetek úpadce, s výjimkou ... penále na zdravotní pojištění, pokud povinnost zaplatit penále vznikla před prohlášením konkursu. Z této úpravy žalobce dovozoval, že se s placením pojistného na zdravotní pojištění po prohlášení konkursu nikdy nemůže dostat do prodlení (neboť zákon stanoví, že je možné tuto pohledávku uspokojit „kdykoliv“ v průběhu konkursního řízení) a z toho plynoucí další závěr, že penále z takto dlužného pojistného nemůže vůbec vzniknout (nenastává-li prodlení) a pokud snad ano, pak jde o pohledávku vyloučenou z uspokojení podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Stěžovatel v žalobním řízení použil rovněž argumenty o vztahu zákonů z oblasti veřejnoprávní a předpisů o konkursu a vyrovnání, přičemž především namítal potřebu rovnosti zacházení z hlediska rovnosti vlastnických práv všech konkursních věřitelů a věřitelů vůbec.

Městský soud v Praze žalobu zamítl s tím, že odůvodnil postavení žalobce jako toho, jenž v důsledku přechodu práv a povinností podle § 14a odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, vykonává i povinnosti zaměstnavatele, tedy i povinnost platit pojistné na zdravotní pojištění, a to ve výši a lhůtách stanovených veřejnoprávními předpisy (§ 5 zákona č. 592/1992 Sb.), a to jak tu část, kterou hradí za své zaměstnance, tak i část, kterou je povinen hradit zaměstnanec. Podle § 31 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, je pohledávkou za podstatou, pokud vzniklo po prohlášení konkursu, i mj. (odst. 2 písm. d/) pojistné na zdravotní pojištění. Podle § 31 odst. 1 cit. zákona pohledávky za podstatou lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Jiné nároky lze uspokojit jen podle pravomocného rozvrhového usnesení. Žalovaný byl podle názoru městského soudu oprávněn vyměřit žalobci pojistné na zdravotní pojištění neuhrazené v době po prohlášení konkursu, a to jako pohledávku za podstatou, kterou může uplatnit kdykoli v průběhu konkursního řízení, a to především s ohledem na nebezpečí promlčení pohledávky. Platebním výměrem na dlužné pojistné vzniká exekuční titul, a i když výkon tohoto rozhodnutí v důsledku úpravy § 14 odst. 1 písm. e) cit. zákona č. 328/1991 Sb., nebude možný, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonnou úpravou jak v předpisech o zdravotním pojištění, tak konkursu a vyrovnání. Dále se městský soud zabíral otázkou, zda zaplacení dlužného penále na zdravotní pojištění je pohledávkou za podstatou, či nikoliv, jak tvrdil žalobce. K tomu uvedl, že předpisy o zdravotním pojištění považuje za předpisy práva veřejného, zatímco předpisy o konkursu a vyrovnání řadí do oboru práva soukromého, přičemž o prodlení s placením pojistného a o jeho výši v projednávané věci neměl pochyby (výše částek dlužného pojistného a penále ostatně nebyla zpochybněna ani žalobcem). Jestliže § 18 odst. 6 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, stanoví, že se pro účely zvláštních předpisů za dlužné pojistné považuje i dlužné penále, pak z této úpravy dovodil, že je-li pohledávkou za podstatou pohledávka pojistného,

je jí i pohledávka na penále. Městský soud zde neshledal žádnou nerovnost ani v rovině procesní, ani hmotněprávní; zdůraznil, že stanovení povinnosti zaplatit dlužné pojistné slouží pouze ke vzniku exekučního titulu, který lze poté „v rámci konkurzního řízení vykonat“. Proto žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost; namítá v ní nesprávné právní posouzení věci (§ 103 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“/). Přitom jako námitky uplatňuje především nesouhlas s pojetím předestřeným městským soudem zákona o konkursu a vyrovnání jako normy soukromého práva, odkazuje přitom na judikaturu soudů civilních i Ústavního soudu a dále nastoluje rozpor ustanovení § 16 odst. 6 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, které za dlužné pojistné považuje i penále, a § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1992 Sb., o konkursu a vyrovnání, jež z uspokojení pohledávek nevyklučuje pouze pohledávky na penále, pokud povinnost je zaplatit vznikla před prohlášením konkursu. Zdůrazňuje pak případnou nerovnost věřitelů (i když ji namítá z hlediska procesních práv), která by plynula ze závěru, že zdravotní pojišťovny mohou na rozdíl například od správců daní či orgánů sociálního zabezpečení penále vzniklé po prohlášení konkursu uplatňovat jako pohledávku za podstatou, zatímco u ostatních věřitelů je uspokojení mimoslužných sankcí výslovně v § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb. vyloučeno. Výklad městského soudu by směřoval proti základnímu cíli konkursu, totiž poměrnému uspokojení věřitelů. Podle názoru stěžovatele se vykonatelným výměrem stává pohledávka na pojistném nepochybně pohledávkou zapodstatovou a musela by být nejpozději při rozvrhu uspokojena - o tuto částku by tak byla snížena částka určená k rozvrhu pro poměrné uspokojení všech věřitelů. Zákonné vyloučení mimoslužných sankcí je dle stěžovatele speciální normou, a proto výměr, který ukládal stěžovateli uhradit penále z dlužného pojistného nebyl vydán po právu, neboť uspokojení této pohledávky není v průběhu konkursu možné. Současně stěžovatel opakoval svou námitku ohledně nemožnosti vzniku prodlení s placením pojistného.

Navrhl z těchto důvodů, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná nepodala vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná, projednal ji vázán důvody a rozsahem uplatněným v tomto opravném prostředku a shledal, že stížnost není důvodnou, byť částečně z jiných právních důvodů, než které našel městský soud v Praze. Poněvadž však samotný výrok zamítající žalobu obstál, byť částečně z jiného náhledu na výklad relevantního práva, nepřikročil Nejvyšší správní soud ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu, neboť za úpravy, kterou se řídí správní soudnictví, v případě, že dílčí odchylný názor na právní řešení věci nemůže mít vliv na správnost výroku městského soudu jako celku, není namístě rušit rozsudek městského soudu, neboť takový přístup by vykazoval jen formalistické nahlížení na soudní proces. Z judikatury Nejvyššího správního soudu nepochybně plyne (srov. kupř. č. 781/2006 Sb. NSS), že správní orgány nemohou názory vyslovené v rozsudku zdejšího soudu pominout.

V logice uplatněných kasačních námitek je nutno nejprve se vyrovnat s otázkou, zda se po vyhlášení konkursu může dostat žalobce do prodlení s plněním veřejnoprávní povinnosti, jakou je placení pojistného na zdravotní pojištění. V tomto ohledu není třeba žádných sofistikovaných právních rozborů, neboť odpověď na takto položenou otázku podává jak judikatura civilních, tak správních soudů, a to včetně Nejvyššího správního soudu.

Za všechna rozhodnutí buď jmenován rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 565/2001 ze dne 25. 6. 2003 pro oblast soukromoprávních pohledávek, a dále kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 78/2006 ze dne 16. 8. 2006 či sp. zn. 1 Afs 96/2004 ze dne 11. 5. 2005 (publ. pod č. 674/2005 Sb. NSS) a konečně rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 92/2005 ze dne 21. 12. 2006 (bude publikován ve Sb. NSS, nyní www.nssoud.cz), podle nichž povinnost platit pojistné na zdravotní pojištění (či daň) ve stanovené lhůtě a výši podle předpisů veřejnoprávních není dotčena ustanovením § 31 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, podle něhož lze pohledávku za podstatou uspokojit kdykoliv. Ve všech těchto rozhodnutích nejvyšších soudů bylo přesvědčivě a konstantně judikováno, že tyto pohledávky vzniklé po prohlášení konkursu, je správce konkursní podstaty v postavení zaměstnavatele povinen uhrazovat v termínech a výši určených těmito předpisy a cit. ustanovení zákona č. 328/1991 Sb., znamená toliko to, že tyto pohledávky jako pohledávky za podstatou lze uhrazovat již v průběhu konkursu a nemusí s nimi být „čekáno“ až na rozvrhové usnesení, tedy lze je uspokojit mimo rozvrh, ovšem nikoli libovolně, nýbrž ve výši a čase určeném veřejnoprávními normami; všechna tato rozhodnutí vycházejí z názoru, že správce konkursní podstaty se může tedy dostat do prodlení s placením pojistného (to platí tím spíše, jestliže obdobný závěr byl učiněn ve vztahu k ostatním pohledávkám za podstatou – srov. rozsudek NS sp. zn. 29 Cdo 565/2001). V tomto ohledu nemá v projednávané věci Nejvyšší správní soud žádný prostor pro změnu judikovaného právního názoru a pouze konstatuje, že neuhrazení pojistného na zdravotní pojištění v období po prohlášení konkursu včas a ve správné výši vyvolává prodlení a s tím ex lege spojené důsledky v podobě povinnosti platit penále (§ 18 zákona č. 592/1991 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění). Tato povinnost nastupuje ze zákona a žalovaná byla oprávněna předepsat takovéto penále žalobci (nyní stěžovateli) k úhradě.

Spornou je dále otázka, zda pohledávka na penále je pohledávkou za podstatou, či nikoliv. Na tomto místě Nejvyšší správní soud předesílá, že není soudem, jenž by měl pravomoc rozhodovat ve věcech konkursu a vyrovnání, náleží mu pouze pravomoc posoudit, zda městský soud nepochybil při posouzení zákonnosti správního aktu. Jestliže tedy je již dlouhodobě judikováno, že správce konkursní podstaty se může dostat do prodlení s plněním veřejnoprávní povinnosti v době po prohlášení konkursu (zde úhrada pojistného na všeobecné zdravotní pojištění), pak bylo již odpovězeno i na druhou část otázky stěžovatelem položené v rovině obecné, totiž, zda žalovaná může stěžovateli předepsat penále v podobě deklaratorního aktu, jenž pouze sděluje to, co nastalo ze zákona (výše penále a období, za které vzniklo). Jinou je pak otázka, jaké konsekvence tento výměr může mít v řízení o konkursu a vyrovnání, a to není otázka, jež by byla zcela v moci správního soudu. Nicméně, poněvadž zdejší soud již nejméně ve dvou případech (shora citovaných) zaujal k této otázce v oboru daňové správy jistá východiska, považuje Nejvyšší správní soud za účelné k věci se vyjádřit i pro obor pojistného na zdravotní pojištění. Je skutečností, že zákon č. 382/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, až do novelizace provedené zákonem č. 12/1998 Sb. účinné od 1. 4. 1998, nikterak nepomýšlel na skutečnost, že vedle pojistného v oborech zdravotního a sociálního zabezpečení vzniká za zákonem vymezených okolností ex lege povinnost platit penále (není-li pojistné uhrazeno včas a řádně). Za situace, kdy § 33 odst. 1 písm. d) cit. zákona o konkursu a vyrovnání vylučoval do 31. 3. 1998 z uspokojení v konkursním řízení obecně mimosmluvní sankce postihující majetek úpadce, zakládal významnou nerovnost, neboť tím řadil mezi věřitele vyloučené z konkursu i stát, popřípadě veřejnoprávní korporace, jakou je žalovaná, kteří nemohli v konkursu přihlašovat pohledávky postihující liknavost a prodlení úpadce, a to jak pohledávky vzniklé do prohlášení konkursu, tak po jeho prohlášení, zatímco například úroky z pohledávek věřitelů vzniklých před prohlášením konkursu přirostlé v době před prohlášením byly pohledávkami, jež nebyly

vyloučeny. Takováto úprava (ostatně jedna z mnoha problematických v této materii) zcela jasně nevyhovovala základní zásadě úpravy konkursního řízení vyjádřené slovy „par conditio creditorum“, tj., že jednotliví věřitelé nemají mít výhody kromě těch, které jim poskytuje zákon, přičemž zdejší soud dodává, že tyto výhody musejí být ústavně konformní. Taková situace zde do roku 1998 nebyla, a proto jako první se zákonodárné iniciativy chopila oblast sociálního zabezpečení, v níž již k 1. 1. 1998 zákonem č. 306/1997 Sb., byla právní úprava v zákoně č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v § 20 doplněna ustanovením odstavce 10, který stanovil, že pro účely zvláštních předpisů se za dlužné pojistné považuje i dlužné penále (v poznámce pod čarou byl na prvním místě zmíněn jako onen zvláštní předpis zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání), odůvodnění vládního návrhu zákona (tisk 209/0) bylo velmi kusé a uvádělo, že „*ve zvláštních předpisech (například v zákoně o konkursu a vyrovnání) se v některých případech používá jen pojem pojistné na sociální zabezpečení, a proto příslušná ustanovení nedopadají na dlužné penále. Návrh tento nedostatek řeší.*“ Novelizace zákona o konkursu a vyrovnání, posléze přijatá jako zákon č. 12/1998 Sb., s účinností od 1. 4. 1998 stanovila, že (§ 33 odst. 1 písm. d) z uspokojení pohledávek jsou vyloučeny mimosmluvní sankce postihující majetek úpadce, s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků, cla, pojistného na ... zdravotní pojištění, nebo pojistného na sociální zabezpečení ... včas a ve správné výši, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před prohlášením konkursu. Odůvodnění vládního návrhu tohoto zákona (tisk 219/0) uvádělo, že „*tato penále mají obdobnou povahu jako úroky a smluvní sankce, a proto se právní režim upravuje shodně.*“ V oboru zdravotního pojištění byla novelizace zákona č. 592/1992 Sb., přijata zákonem č. 127/1998 Sb., jenž nabyl účinnosti 30. 6. 1998, přičemž § 18 cit. zákona byl tehdy doplněn odstavcem 5, jenž zněl: „*Pro účely zvláštních právních předpisů se za dlužné pojistné považuje i dlužné penále.*“ Odůvodnění vládního návrhu zákona (tisk 315/0) uvádělo, že „*ve zvláštním předpise se v některých případech užívá výraz pojistné na zdravotní pojištění, z čehož nelze odvodit, že se vztahuje i na dlužné pojistné. Návrh tento nedostatek řeší.*“

Tento historický exkurs ukazuje, jak chaotickým způsobem lze reagovat na určitý problém: nicméně lze usoudit, že zákonodárce v zákoně o konkursu a vyrovnání mínil pro dlužné penále zajistit stejný režim jako pro dlužné úroky a smluvní sankce. Vyjdeme-li z tohoto jasně deklarovaného úmyslu, pak je nutno pozornost obrátit na § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 329/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, jenž do doby novelizace a pak i nadále stanovil, že vyloučeny z uspokojení pohledávek jsou úroky z pohledávek věřitelů vzniklých před prohlášením konkursu, jestliže přirostly v době od prohlášení konkursu. Obdobná úprava pro oblast penále v oboru zdravotního a sociálního pojištění pak musela zasáhnout penále, u něhož povinnost platit vznikla po prohlášení konkursu, zatímco penále vzniklé před prohlášením konkursu bylo pohledávkou, jež mohla být přihlášena a v konkursu uspokojena; pohledávkou za podstatou pak v pojetí zákona č. 329/1991 Sb., jež mohla být uspokojena kdykoliv, zůstalo pojistné na zdravotní či sociální pojištění, stejně jako daně, vyměřené po prohlášení konkursu. Jako důvod pro vyloučení určitých typů pohledávek z uspokojení v konkursu bývá uváděno, že jde o plnění akcesorické povahy, a jestliže obvykle v konkursu nebude moci být zcela uspokojena ani základní pohledávka, pak se nemůže dostat ani na její příslušenství. Jinou otázkou je, že zákon č. 328/1991 Sb., v § 31 odst. 2 písm. e) jako pohledávku za podstatou označil „*nároky věřitelů ze smluv uzavřených správcem konkursní podstaty, včetně ... úroků a smluvních pokut podle těchto smluv, jakož i ze smluv týkajících se provozování podniku, od nichž správce neodstoupil podle § 14 odst. 2*“ (v posledním znění patrně myšlen odstavec 4). Má-li být tedy srovnatelným mechanismem upraven režim úroků a smluvních sankcí, pak nutno vidět, že zákon č. 382/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání rozlišuje jednak úroky a smluvní sankce z uspokojení vyloučené (ty,

jež souvisejí s pohledávkami vzniklými před prohlášením konkursu a přirůstající v době od prohlášení konkursu, tedy nejsou zpochybněny úroky a sankce přirostlé do doby prohlášení konkursu souvisejícími s pohledávkami vzniklými v době do prohlášení konkursu), jednak přiznává postavení pohledávek za podstatou úrokům a smluvním pokutám, pokud vznikly podle smluv uzavřených správcem konkursní podstaty po prohlášení konkursu, jakož i ze smluv týkajících se provozování podniku, od nichž správce neodstoupil podle § 14 odst. 2 (§ 31 odst. 2 písm. e/ cit. zákona). Pokud jde o penále, pak **nebylo vyloučeno z uspokojení v konkurzu penále, u něhož povinnost zaplatit vznikla před prohlášením konkursu (§ 33 odst. 1 písm. d) cit. zákona ve znění zákona č. 12/1998 Sb.)**.

Spornou otázkou tedy zůstává, jak je to s případným vyloučením pohledávky na penále (ať na zdravotním či sociálním pojištění), která vznikla v souvislosti s prodlením s placením pojistného po prohlášení konkursu. Jak zákon o pojistném na zdravotní pojištění, tak na sociální zabezpečení, obsahují úpravy, podle nichž tam, kde zvláštní zákony uvádějí výraz „pojistné“, má se na mysli i penále, přičemž v poznámce pod čarou jako první z takovýchto zvláštních zákonů uvádějí zákon o konkurzu a vyrovnání. Nejvyšší správní soud především nesdílí názor městského soudu na povahu zákona o konkurzu a vyrovnání jako normy soukromého práva, v tomto ohledu dává za pravdu stěžovateli, ostatně o vztahu tohoto zákona a veřejnoprávních norem své již řekl i Ústavní soud (srov. kupř. sp. zn. III. ÚS 648/04). Obecnou je tedy v projednávané věci úprava pojistného na zdravotní pojištění, úprava zákona o konkurzu a vyrovnání je úpravou zvláštní a měla by mít přednost, pokud by stanovila odchylnou úpravu od úpravy obecné. Tento princip je rovněž dán zájmem na poměrném uspokojení věřitelů v konkurzu a rovným nahlížením na právo vlastnické. Pokud by měl Nejvyšší správní soud přisvědčit zcela žalované i městskému soudu, musel by uzavřít, že novelizace zákona č. 592/1992 Sb., provedená zákonem č. 127/1998 Sb., od 30.6.1998, představuje nepřímou novelizaci § 31 odst. 2 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, v tom, že od tohoto data představuje penále, u něhož povinnost platby vznikla po prohlášení konkursu stejně jako u pojistného, pohledávku za podstatou, přestože to cit. zákon o konkurzu a vyrovnání výslovně neříká, naopak od 1. 4. 1998 zahrnul do pohledávek, jež z konkurzu nejsou vyloučeny, penále, u nichž povinnost platby vznikla před prohlášením konkursu (a contrario § 33 odst. 1 písm. d/ cit. zákona č. 328/1991 Sb.). Přestože je si Nejvyšší správní soud vědom, že cit. zákon č. 328/1991 Sb., do pohledávek za podstatou řadí i úroky a smluvní pokuty ze smluv uzavřených po prohlášení konkursu, přiklání se k názoru, že úprava konkursu a vyrovnání jako norma speciální musí být aplikována spíše doslovně a přednostně před úpravou obecnou, a proto dovozuje, a to přes ony zákonné fikce, že za dlužné pojistné „se považuje“ i dlužné penále, že z § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb., ve znění zákona č. 16/1998 Sb., a contrario plyne, že pohledávka na penále (u zdravotního pojištění), u níž povinnost platit vznikla po prohlášení konkursu, nebude moci být uspokojena v konkursním řízení, nicméně platební výměr, kterým byl stěžovateli sdělen předpis penále pouze deklaruje již vzniklou povinnost a nesměruje přímo k uspokojení pohledávky žalované. Během konkursu takový výměr nebude moci být užít k vymáhání dlužného penále a v důsledku jeho vydání se podle názoru zdejšího soudu nezmenší konkursní podstata; až po zrušení konkursu by takový výměr mohl sloužit jako exekuční titul (srov. v této souvislosti shora zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 565/2001). Této úpravě se však nijak nepřičí, jestliže žalovaná sdělila výměrem stěžovateli výši penále, přičemž tento výměr může sloužit jako exekuční titul. Přezkoumávaná rozhodnutí proto z pohledu souladu se zákony, jež upravují řízení o pojistném (zákon č. 48/1997 Sb., § 53) i o konkurzu a vyrovnání, obstojí.

Poněvadž Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu, kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnutí podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, pokud jde o žalovanou, která byla formálně procesně úspěšná, soud ze spisu nezjistil náklady, které by jí měly být přiznány, a proto rozhodl, jak ve výroku II. uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu